

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

El-Raye Gazetesi

Suriye'deki İç Durum, İdlib'deki Hareketlenme Ve Kuzeydeki Ayaklanma Ve Amerika'nın Fırat'ın Doğusundaki Kuvvetlerini Güçlendirmesi

Üstad Muhammed Said El-Abud'un Kaleminden

ABD, Suriye devrimi yılları boyunca ajanı Beşar Esad'ı korumak için çalıştı, İran'a ve milislerine rejimi desteklemek için müdahale etme talimatı verdi, Rusya'ya müdahale etmesi ve isyancıları havadan vurması için yeşil ışık yaktı ve bu şekilde ajanı Beşar'ı ve onun güvenlik ve askeri kurumlarını koruyabildi. Ancak bu durum rejim için sahada birtakım karışıklıklara yol açtı; zira milisleri kontrol etmek zorlaştı ki bu da Amerika'nın siyasi çözümünün önündeki engellerden biriydi. Ayrıca Suriye, üç nüfuz bölgesine ayrıldı ki bunlar şunlardır; suçlu rejim ve İran milisleri tarafından kontrol edilen bölgeler, İdlib, Fırat Kalkanı, Zeytin Dalı ve Barış Pınarı'nın olduğu devrimci bölgeler ve ABD liderliğindeki uluslararası koalisyon tarafından kontrol edilen ve Suriye Demokratik Güçleri (SDG) tarafından idare edilen Fırat'ın doğusundaki bölgeler; dolayısıyla her bir grup, kendisi için hayati bir hak olarak gördüğü şeylere bağlı kalıyor.

Bu karışıklıklar, Amerika ve ajanlarını siyasi çözümü ikinci plana atmaya ve devrimin destekçileri sıfatıyla müdahale eden ülkeler aracılığıyla Suriye devrimini tasfiye etmek için çalışmaya sevk etti. Bunun üzerine bölgeleri suçlu rejime devretmek, cepheleri kapatmak ve Soçi ve Astana anlaşmalarının uygulanması amacıyla geçiş noktalarını açma girişiminde bulunmak için beş yıllık bir süre içinde gerilimi azaltma yönündeki bir komplo üzerinde çalıştı. Aynı şekilde vergi ve harçlar uygulayarak insanları ekonomik olarak kısıtlamak, cephelerin kapatılmasını reddeden sadık kişileri tutuklamanın yanı sıra Amerikan siyasi çözümünü reddederek hak sözü söyleyen düşünce sahibi insanları tutuklayarak güvenliği sağlamak ve devrimi ortadan kaldırmak ve suçlu rejimle uzlaşmayı dayatmak için destekçiler tarafından planlanan durumu reddeden her sesi taciz etmek için yapay hükümetler oluşturdu.

Bu gerçekliği devrimcilere dayatmak için Türk aldatması ve Rus bombardımanı kullanılırken Amerika ise Ruslar ve rejimle koordineli olarak Suriye devrimiyle savaşma misyonları sona erdikten sonra Suriye'den çıkarılmaları için Yahudi varlığı aracılığıyla İranlı milislerin vurulması talimatını verdi; bu da bir yanda İran ve milisleri, diğer yandan da Ruslar ve rejim arasında çatışmalara yol açtı.

Ayrıca Amerika Türkiye'ye, IŞİD'e karşı savaşma ve Suriye devrimini zayıflatma misyonları sona erdikten sonra dikkatlerini ayrılıktan uzaklaştırıp Amerikan siyasi çözümü lehine yönlendirmek için bazı bölgeleri işgal etmek ve kadroları havadan bombalamak yoluyla Kürtlere baskı yapma yetkisi verdi.

Devrimin kontrol altına alınması, dağıtılması ve insanların siyasi, ekonomik ve güvenlik açısından kısıtlanması sürecinin üzerinden uzun bir zaman geçmesinin ardından insanlar gerginleşti ve bir yıldan fazla bir süre önce **Hizb-ut Tahrir** gençleri ve destekçilerinin tutuklamasının ve Cevlani ve genel güvenlik servisinin inşa ettiği korku duvarının yıkılmasının ardından devrimci hareketin İdlib'de ikinci dalgası patlak verdi; bu da bazı Amerikalı yetkililerin ve BM elçilerinin Suriye'deki durumun tehlikeli olduğunu ve hızlı bir çözüme ihtiyaç duyulduğunu açıklamalarına ve bu ise Türklerin çözümü hızlandırmak için çalışmalarına yol açtı. Bunun üzerine Beşar rejiminin Türkiye rejimi ve muhalefetle uzlaşma çağrısına yönelik daha fazla açıklamalar yapıldı. Dolayısıyla Türkiye liderliği, Rusları uyduruk hizmet bahaneleriyle devrimci bölgelere sokma ve suçlu rejim ile geçiş kapılarını açma girişimleri yoluyla muhalefet ile Şam'daki suçlu rejim arasındaki ilişkileri

normalleştirmek için hızlı adımlar atmaya başladı; bu da devrimcilerin, Rusların müdahalesini engelleme, Ebu Zengin kapısının açılmasını engelleme ve uzlaşmalara karşı çıkma şeklinde tepki göstermesine yol açtı. Bu ise Türkiye rejimini, Suriyeli mültecilere yönelik sınır dışı etme kampanyaları yoluyla devrimcilere baskı yapmasına ve baskı aracı olarak da Türkiye'deki Suriyelilere saldıran Türk ırkçılara karşı hoşgörülü olmaya sevk etti. Bunlar da işlerin kontrolden çıkmasına, kuzeyde Türkiye rejimine karşı ayaklanmanın patlak vermesine, buna da sivil ve askeri kurumlarına saldırının, Türk bayraklarının indirilmesinin, Türklerin ülkeyi terk etmesinin talep edilmesinin eşlik etmesine yol açtı.

Bu ayaklanma, Türk ve Suriye rejimlerini ve onların arkasındaki Amerika'yı korkutmuş ve devrimin hâlâ canlı olduğunu, onun hem külleri altındaki bir kor, hem de tüm komplocuları ve onların yamalı siyasi çözümlerini yakmak için patlayacak bir volkan olduğunu göstermiştir. Nitekim Suriye'nin kuzeydoğusunda özerklik adı altında da olsa ayrılık peşinde koşan PKK milislerinin varlığı ve bu milislerin Arap ve Kürtlerden oluşan bölgenin evlatlarına karşı baskı ve zulüm uygulaması, Deyrizor'da onlara karşı bir aşiret isyanını tetiklemiş ve diğer bölgelerde de gerginlik yaratmıştır. Bu da Amerika ve koalisyonun durumun patlayacağından korkmasına neden olmuştur ki bu Amerika'yı, Haseke ve Deyrizor'da bulunan üslerindeki kuvvetlerini güçlendirmeye, Rakka ilinin batısındaki Fırat Nehri üzerinde bir üs oluşturulmasının yanı sıra Rakka'nın kuzeyindeki 17. tümen karargâhına Suriye Demokratik Güçleri (SDG) ile ortak bir güç getirilmesine ve durumu sıkı bir şekilde kontrol altında tutmak için şehrin ileri gelenleriyle iletişim kurmak üzere şehrin kalbinde bir merkez oluşturulmasına yol açmıştır.

Suriye sahnesinde ortaya çıkan karmaşıklıklardan biri de Fransa'nın Beşar Esad ve kardeşi Mahir hakkında tutuklama müzakeresi çıkartması olmuştur; uygulanabilir etkisinden daha çok hafif de olsa siyasi bir etkisi olan bu müzakereye, uygulanması zor olsa da ancak taraflardan birinin savaş suçlusu olması siyasi çözüm sahnesini gölgeleyecektir. Dolayısıyla bu, Amerikan çözümlerine karşı siyasi bir rekabet babındandır. Zira Avrupalı rakiplerinin her türlü etkisini uzaklaştırdıktan sonra tüm ipleri elinde tutacak olanın Amerika olduğu bilinmektedir.

Suriye sahnesinin bu gerçekliği, işlerin Amerika'nın düşündüğünden daha karmaşık olduğunu, siyasi çözümün çok uzak olduğunu, işleri Amerika'nın ve onun ajanlarının arzuları doğrultusunda kontrol etmenin imkânsız olduğunu göstermektedir.

Suriye'deki bu kriz gerçekliği karşısında devrimci hareketin faaliyeti, Amerika'nın düzenlemeleri ve siyasi çözümü açısından en tehlikeli bir eylem olarak ortaya çıkmaktadır. Zira bu hareket, iki proje arasındaki ayrımı öne çıkarmaktadır; Şam halkının istediği azim İslam projesi ile Amerika ve ajanlarının, koalisyonlar, evcilleştirilmiş suni hükümetler ve yalnızca kendilerini temsil eden siyasi platformlar dahil olmak üzere grup liderlerini ve siyasi çözüm araçlarını içine dahil ettiği Amerika'nın kertenkele deliği projesidir.

Suriye'deki gerçeklik, Şam devriminin arzulanan hedefe doğru istikrarlı bir şekilde ilerlediğini ve bu devrimi absorbe etmenin ve ortadan kaldırmanın zor olduğunu göstermektedir; bu da Rasul Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in şu kavlini doğrulamaktadır: **إِنَّ اللَّهَ تَكْفَلُ لِي بِالشَّامِ وَأَهْلِهِ** **“Şüphesiz Allah Şam ve ehline benim için kefil olmuştur.”**

Allahu Teala şöyle buyurmuştur: **“Muhakkak ki Allah emrinde galiptir. Fakat insanların çoğu bunu bilmezler.”** [Yusuf 21]

Kaynak: [El-Raye Gazetesi - 503. Sayı - 10/07/2024](#)